

SBOROVÝ DOPIS

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Poděbradech

KVĚTEN 2020

Milí čtenáři sborového dopisu,

když jsme dávali tisknout minulý dopis, netušili jsme, kolik se toho ještě mezi tiskárnou a vaší schránkou může stát. Většinu naplánovaných akcí, o kterých jsme vás v dopise informovali (včetně sborového shromáždění), jsme museli ze dne na den zrušit a z našeho poděbradského kostela na dlouhou dobu přestaly znít zvuky varhan a kytary, kázání a modliteb, společného povídání a cinkajících lžiček, míchajících šálky s kávou. Nouzového stavu jsme se však nakonec nezalekli a i v této karanténní době jsme hledali způsoby, jak být spolu. O tom, jak se nám to dařilo (a nejen o tom!), píšeme na těchto stránkách. Přeji vám příjemné čtení a již brzy opět na viděnou!

Jordan Tomeš, vikář

Dívejme se jeden na druhého

Jordan TOMEŠ

„Čtyřicítka“ je v Bibli důležité číslo. Izraelci čtyřicet let putují pouští do zaslíbené země, Eliáš čtyřicet dní putoval na horu Oreb, Ježíš se čtyřicet dní připravoval na poušti na své veřejné poslání. Kde je v Bibli čas měřen tímto číslem, tam se něco očekává, tam se něco připravuje.

Ježíš poté, co byl o Velikonocích slavně vzkříšen, zůstal se svými učedníky právě čtyřicet dní. Učedníci měli čtyřicet dní na to uvědomit si a zpracovat, že Ježíš je živý. Stejně jako Ježíš překonával zavřené dveře, aby své učedníky navštívil, tak překonával i hradby jejich dosavadního poznání o tom, jak se věci na světě mají. Vždyť jeho vzkříšení otevírá něco zcela nového: průhled do zamýšlené Boží budoucnosti; průlom, ve kterém již nyní v přítomnosti vidíme něco z konce věků. Z takového pohledu jde hlava kolem. Těch čtyřicet dní na pochopení toho, co se o Velikonocích vlastně stalo, je potřeba.

Po čtyřiceti dnech vzkříšený Kristus od učedníků odchází. My si tento jeho návrat k nebeskému Otci připomínáme svátkem „Nanebevstoupení Páně“, který letos připadá na 22. května. Ježíš je vzat do nebe a učedníci se za ním dívají vzhůru. Hlavy mají zakloněné, až je bolí za krkem, oči mžourají proti slunci. V knize Skutků apoštolských za nimi v ten moment přicházejí dva andělé a říkají jim: „Co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ (Sk 1,11) Andělé učedníky lehce kárají: „Nestůjte a nehleďte do nebe! Podívejte se kolem sebe, pojdte zpátky na zem. Tady teď máte žít, tady vás čeká práce.“

Kristus odešel a nyní je to na církvi. Ta má svůj zrak upřít na tento svět – šířit konkrétním lidem radost o Vzkříšeném; vidět potřeby osamělých, nemocných, zarmoucených; vta-hovat do centra dění ty, kteří hrají jen vedlejší role.

V těchto dnech nám už doba úplné karantény a omezeného pohybu skončila a naše životy se tak krok za krokem navracejí k tomu, jak jsme je žili před vypuknutím nouzového stavu. Hodně věcí se ale změnilo. Důsledky toho, co se vlastně stalo, jsme ještě úplně nepochopili. A tak jsme trochu podobní učedníkům: taky se trochu zmateně rozhlížíme, mžouráme na zprávy a na titulky článků, drbeme se na hlavě a přemýšlíme, co bude dál. Ale mezitím se už děje něco nového. Kostely se otevírají, nařízení se uvolňují, lidé k sobě mají zase blíž.

Obraťme proto své zraky na zem. K lidem. Už si zase můžeme vidět z očí do očí; a v těch očích vidíme krásu i bolest, radost i tíseň. Jsme zase zpátky na zemi, jsme zase zpátky spolu. A v té nově nabyté blízkosti je každý z nás volán k tomu, aby se opět učil, co to znamená být druhému bližním – tak, jak nám to ukázal Ježíš Kristus. Nedívejme se proto bokem, neuhýbejme pohledům, neschowávejme svou tvář před trápením tohoto světa. Jsme voláni k životu „teď a tady“, ne „potom a jinde“.

Čtyřicet dní je dlouhá doba. My jich už v omezeném režimu strávili víc jak dvojnásobek. Snad nám už blízkost s druhými opravdu chybí, snad jsme za zavřenými dveřmi prožili, jakou má pro nás hodnotu, snad jsme už připra-

Kalendář

NADCHÁZEJÍCÍ UDÁLOSTI

Opět v kostele! (bohoslužby)
(neděle 17. května, 9:45)

Ekklesia s Pavlem Hoškem
(úterý 19. května, 19:00)

Svatodušní neděle
(neděle 31. května, 9:45)
Bohoslužby s večeří Páně

Noc kostelů
(pátek 12. června, 17:00)

Sborové shromáždění
(neděle 14. června, 9:45)

PŘIPRAVOVANÉ UDÁLOSTI

Minitábor pro rodiny s dětmi
(4. – 8. července)

Tábor pro děti
(11. – 18. července)

Rodinná dovolená
(15. – 22. srpna, Chatky na jihu)

Polabská evangelická pouť
(5. září)

GlorietFest
(19. září)

PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ

Bohoslužby
(neděle, 9:45)

Kavárnička
(pondělí, 14:30)

Setkávání maminek s dětmi
(čtvrtek, 9:00 – ON-LINE)

Biblické hodiny pro děti
(pátek, po domluvě)

Konfirmační
(pátek, 16:00)

Mládež
(pátek, 19:00)

veni se znovu zaplést do propletenosti mezilidských příběhů. Proto „nestůjme a nehleďme do nebe“, ale pojdme a dívejme se jeden na druhého.

Poděbradský sbor v nouzovém stavu

Martin FÉR

8. března jsme se v Poděbradech naposledy sešli ke společným bohoslužbám, poprvé v nově vymalovaném kostele. A také na nečekaně dlouhou dobu naposledy. Epidemie koronaviru změnila mnohé takovým způsobem, jaký jsme si dříve ani nedovedli představit. Nejen společenský, velká část pracovního, ale i církevní život utichl. Alespoň to tak zpočátku vypadalo.

Osobně jsem se domníval, že přichází čas skutečného půstu, kdy nám nezbyde, než se v soukromí zklidnit, soustředit se třeba na samostatnou četbu Písma, snad občasný poslech nějakých televizních či rozhlasových bohoslužeb. Jako farář že se budu snažit lidem telefonovat a jinak třeba studovat nebo dělat věci, na které jindy nemám čas. Jenže se stalo něco trochu jiného. Krize bývají totiž příležitostí ke změně a ke hledání nových způsobů životního běhu.

Překvapivě velice rychle zareagovala církev (snad díky schopným lidem v mediálním oddělení) a okamžitě začala připravovat každodenní vysílání ranního poselství jednotlivých farářů, večerních modliteb, začaly se digitalizovat písně ze zpěvníků tak, aby si je doma mohli všichni pustit třeba i k připravovaným pobožnostem nebo rozesílaným kázáním. To vše na moderních webových službách „Soundcloud“^[1] a Facebook. Na internetových stránkách církve^[2] byla založena sekce „Církev doma“ s odkazy na vše, co se v této době může hodit. Několik nadšenců začalo načítat knížky (Evangelický kalendář, román „Nazaretský“ aj.). Někteří faráři okamžitě začali bohoslužby vysílat přes internet (Youtube, Facebook).

Online vysíláním bohoslužeb jsem se bránil. Kdo chce, ať si pustí televizní či rozhlasové – nebo využije těch, které na internet zprostředkovávají jiní kolegové. Na bohoslužbách je přece důležité také to, že jsme tam spolu, vidíme se, můžeme spolu mluvit. Jenže pak jsme postupně začali objevovat kouzlo internetových „videokonferencí“, které umožňují spolu mluvit i se přitom vidět (a mnoho dalších užitečných věcí). Ve školách tak začala probíhat výuka. Není tedy náhodou, že nejprve jsme se „internetově“ začali scházet

s konfirmandy a mládeží. S konfirmandy jsme začali přes internet probírat témata, která byla na řadě, také jsme použili stránky Bible hrou^[3], kde jsou různé biblické kvízy a hry. S mládeží jsme začali nejdříve hravě – velice oblíbená stolní hra BANG má svoji internetovou verzi, takže jsme ze svých domovů mohli hrát a přitom si i povídat. Postupně jsme přišli na to, že i vážné programy jdou přes videokonference dělat (a pak se vrhnout na Bang). Překvapivě se ovšem ozvala kavárnička – že by se také chtěla scházet. Tak jsme to zkusili. Pomohla nám videokonferenční aplikace Jitsi^[4]. Z faráře se na nějaký čas stal počítačový konzultant, ale stálo to za to. Většina seniorů byla schopná se připojit, některým pomohly jejich děti, s některými jsme to vyřešili telefonicky. Kavárnička se začala scházet – nejdříve jsme se radovali z toho, že se můžeme vidět a slyšet, pak jsme začali zpívat (ano, i to jde) a nakonec jsme začali mít normální programy (probíráme Exodus). Staršovstvo se sešlo k pracovní poradě taktéž on-line a posléze ještě několikrát. Pak mě napadlo, že moderní komunikační prostředky vlastně umožňují ledacos – a zkusili jsme sborový večer s promítáním fotografií z cesty izraelskou pouští. A šlo to. Pak přišel velikonoční týden – v něm pravidelně čteme pašije – proč to nezkusit opět prostřednictvím videokonference? Vypadalo to složitě – aby se zapojilo 15 čtenářů, do toho zpívání, co když někomu nebude fungovat počítač, internet, nebude to umět? To nemůže vyjít. Jenže to šlo. Pašije jsme tentokrát četli na Velký pátek místo bohoslužeb. No a když se tohle všechno podařilo, tak bylo jasné, že podobně zkusíme i velikonoční bohoslužby. Na velikonoční neděli bylo připojeno chvílemi přes 60 počítačů (za mnohými seděly celé rodiny s dětmi či prarodiči), takže nepochybně nás při těch bohoslužbách bylo alespoň tolik, jako obvykle, tedy kolem stovky. Dokonce mezi námi byli „na návštěvě“ i z evangelického sboru v Lanškrouně (odkud Jordan pochází a odkud i kázal), nebo z Anglie. Bylo jasné, že takhle můžeme a hlavně chceme pokračovat dál. Takže od té doby byly bohoslužby pravidelné. A během

týdne všechny ostatní sborové aktivity (přidaly se i děti). Navíc sborové „Večery v karanténě“, při nichž jsme využili zážitky a zkušenosti některých našich členů sboru: presbyter Vladimír Rudajev mluvil o katastrofách a zemětřeseních (je geofyzik), Jordan Tomeš mluvil o svém studijním pobytu ve Spojených státech. Petr Niedrle měl povídání k 50. výročí založení dětských vesniček SOS a Vladimír Frančík promítal ze svých cest lodí po kanálech v Holandsku a ve Švédsku. Zaznělo, že tohle bychom mohli dělat i po skončení karantény. Snad nejvíce mě ovšem překvapila houževnatost bratra Niedrleho, který pravidelně fotí naše akce – a tak je fotil i když probíhaly online. Díky němu na toto období budeme mít i obrazové vzpomínky.

Samostatnou kapitolou jsou nedělní sbírky, které při bohoslužbách probíhají – i na ty jsme mysleli. V postním období jsme vybírali pro pomoc Diakonie v Libanonu (komunitní školka pro děti z uprchlického tábora – zatím se vybralo 5 700,- Kč), v rámci Hlavního daru lásky Jeronýmovy jednoty na opravu kostela v Hranicích na Moravě jsme vybrali 6 900,- Kč, na pomoc Diakonie lidem, kteří se díky současné situaci ocitli v existenční nouzi jsme vybrali 5 600,- Kč, a nyní vybíráme na sbírku darů Jeronýmovy jednoty. Pokud ještě chcete přispět na jakoukoli sbírku, můžete přinést peníze na běžné bohoslužby (v některých sborech radili každou neděli odložit do obálky to, co bychom normálně dali do sbírky, a pak to přinést).

Bohužel ne všichni mají přístup k internetu nebo počítači. S těmi, na které máme kontakty, jsme se snažili spojit alespoň telefonicky. Na všechna telefonní čísla, která máme k dispozici, jsme každou neděli posílali krátkou SMS zprávu s „minikázánkem“, abychom co možná nejvíce členů sboru propojili se sborovým společenstvím. S těmi ostatními se snad zase uvidíme naživo v nejbližším čase.

[1] <https://soundcloud.com/user-41012488>

[2] <https://www.e-cirkev.cz>

[3] <http://www.biblehrou.cz>

[4] <https://meet.jit.si/ccepodebrady>

Oslavíme 125. výročí založení sboru?

Josef LOUNEK

Hned na začátku je třeba konstatovat, že si náš sbor ČCE v Poděbradech na oslavy výročí svého vzniku nepotrpí. Co sahá moje paměť, o žádné velké oslavě nevím. Našel jsem pouze poznámku do ohlášek, kde vzpomínám 100 roků od vzniku sboru a zvu účastníky bohoslužeb na kávu. První díl sborové kroniky vznik sboru popisuje, ale protože je sepsán až v roce 1933, zdá se mi, že není dost autentická. Poslední pramen, Stručné náboženské dějiny Libice od ThDr. Zdeňka Souška jsem využil také.

Město Poděbrady a jeho okolí v 2. polovině 19. století nežilo v náboženském vzduchoprázdnu, ani evangelickém. Po vydání Tolerančního patentu (1781) byly v blízkém okolí Poděbrad ustaveny tři toleranční sbory. Vpravo po proudu Labe v Libici nad Cidlinou, vlevo po proudu Labe Hořátek a stranou na sever Chleby. Tyto sbory byly účastníky jednání o vzniku nového sboru v Poděbradech a svým rozhodováním ovlivňovaly úspěšnost tohoto jednání, které se protáhlo na dlouhá dvě desetiletí. V samotných Poděbradech sbor ustaven nebyl, přihlásil se zde pouze jeden vyznavač, který byl přiřazen k libickému sboru. Za následujících devadesát roků se vlivem změn v ekonomice hospodářství a politice změnila i situace na trhu s pracovní silou a nastává ne příliš bouřlivý, ale pravidelný přesun dělníků ze zemědělství do vznikajícího průmyslu. K roku 1870 je evidováno libickým sborem v Poděbradech 250 duší. Vzdálenost od sídla sboru (chodilo se převážně pěšky, železnice ještě nebyla) a rychlý početní nárůst členů, byl

podnětem k poznání o budoucím osamostatnění. Prvním krokem bylo zřízení kazatelské stanice právě v roce 1870. Bohoslužby se konaly pravidelně, okolní kazatelé se střídali. Jako shromažďovací místnost byl pronajatý sklad pana Šantla (dnes nový vchod do radnice), tato prostory se stala po čase nevyhovující. Výsledkem snah o lepší shromažďovací prostory byla koupě kasáren erárního hřebčince, který pro poděbradské evangelíky koupil bratr Matěj Polák z Kluku za 2 355 zl. 25. 4. 1877, který byl přebudován na kostel a 1. 11. 1878 odevzdán do užívání. Matěj Polák prodal tento kostel sboru až po jeho osamostatnění v roce 1895 (po 18 letech) za pouhých 500 zl.

Další podmínkou osamostatnění sboru bylo zajištění „svobodného bytu“ (naturálního?) pro duchovního správce. K tomu účelu zakoupil sbor dům č. 64/II. V tomto domě bydlel farář se svou rodinou přibližně pět let, než se sboru naskytla výhodná koupě celého statku po zemřelém Josefu Junglovi č. 16/II (105 korečů polí, 17 měr luk a příslušné hospodářské stavby), obytná budova sloužila jako fara, ostatní nemovitosti byly pronajaty. Po vybudování nové fary v roce 1933 bydlel ve staré kostelníku. Dnes je tato budova přestavěna na sborový dům (modlitebnu).

Oficiálně byl sbor v Poděbradech 25 roků kazatelskou stanicí, ale ze zápisů vyplývá, že vystupoval navenek jako útvar samostatný. Vyjednával si svou pozici mezi sbory již sto let zavedenými, což nebylo jednoduché. Okolní toleranční sbory si byly vědomy toho, že do Poděbrad přicházejí k bohoslužbám a jiným shromážděním i jejich členové z blízkého okolí Poděbrad, nebylo jim však proti mysli všelijak zdržovat a oddalovat den, kdy by se sbor poděbradský mohl stát samostatným. Důvod byl v tom, že by muselo dojít k takzvanému odřazení některých vesnic, které by připadly k Poděbradům. Od libického sboru by odešly Po-

děbrady, Malé Zboží a Velké Zboží, od hořátevského sboru by odešly Vrbová Lhota (poznámka byla přiřazena k Pečkám), Kluk, Polabec, Přední Lhota a Písková Lhota, od chlebského sboru by odešly Křečkov a Kouty. Pro tyto sbory to znamenalo přijít o podstatnou část ze svých příjmů. Podotýkám, že obě evangelické církve v Čechách a na Moravě nebyly od státu dotované (všechno si hradily samy). Jednání musela být asi velmi rušná, když farář Kocián z Hořátek píše: „Přeji si, aby vše v míru a pokoji skončilo. S křikem se nestaví dům Boží. Pán dej k tomu svého zdaru a požehnání.“

Zástupci dotčených sborů a vznikajícího sboru poděbradského se s konečnou platností dne 16. května 1892 na způsobu osamostatnění sboru v Poděbradech dohodli tak, aby žádnému z dotčených sborů nebyla způsobena zásadní újma. K roku 1892 bylo spočítáno, že je v Poděbradech a okolí 617 duší.

Vzápětí (26. prosince 1892) byla podána žádost k c. k. Vrchnímu církevnímu radovi Heřmanu z Tardy do Vídně, který inicioval přes evangelickou reformovanou superintendenturu českou zřízení samostatného sboru Evangelické reformované církve v Poděbradech. Evangelická reformovaná superintendatura česká osobou důstojného pána Justuse Szalantaye vyzvala písemně seniorátní úřad ve Chleběch, aby vstoupil do jednání s přípravným výborem a spolu zajistili ustavení samostatného sboru v Poděbradech. Spolu s instalací nově zvoleného faráře sboru, kterým se stal Alois Jelen, byl sbor ustaven. Stalo se tak 1. září 1895. Tímto aktem byl dán samostatnému evangelickému sboru právní rámec hlavně před státní správou.

Sbor členů evangelické církve byl, je a bude vždycky živý organismus, lidí měnících se v čase, rozmanitých povah, smýšlení, různého zaměření, ale jednoho vyznání, stejné orientace na Kristovo učení a jeho lásku, milost a odpuštění. Jsme na cestě za Ním společně s jeho svědky, kteří nám svědčili o Jeho evangeliu, o Božím království. Zavzpomínejme každý na ty své, kteří s námi šli, někdo kratší, někdo delší úsek. Dělejme vše pro to, abychom po té cestě došli co nejdál. Vidíme-li ho, je to dobré. Zaloudili jsme? Ne? Je to dobré!

Pozvánka

Staršovstvo svolává

Sborové shromáždění

na neděli 14. června 2020
po bohoslužbách

Na programu bude projednání zpráv o životě sboru v roce 2019 a schválení rozpočtu na rok 2020.

12.06.20

NOC KOSTELŮ

1) Co mi poslední dva měsíce v karanténě daly? Za co jsem vděčný/á?

2) Co pro mě v této době bylo nejtěžší?

Marie SVOBODOVÁ, důchodkyně

1) Poslední dva měsíce jsem si uvědomila, že přes velký technický a vědecký pokrok nejsme a nikdy nebudeme pány světa. Stále se musíme něco učit, vynalézat, zlepšovat. Jsem vděčná za to, že se u nás neuvěřitelně rozvinula solidarita mezi lidmi, kteří byli a jsou ochotni si pomáhat. Také jsem Pánu Bohu vděčná za to, že se nám tady nemoc nějak víc nerozšířila. Díky mobilu a internetu mohu být v kontaktu se svými blízkými a mnoha přáteli.

2) Nejtěžší pro mne nebylo nic. Radovala jsem se z četby knih, z poslechu hudby a z procházek jarní přírodou. Potěšil mne online kontakt se členy sboru. Ovšem živý kontakt s lidmi to nenahradí.

Jan HOFMAN, podnikatel

1) Bude to znít jako fráze, ale byla to v první řadě jedinečná zkušenost. Ze dne na den se běžný život úplně otočil na ruby. Doma potřeboval každý člen rodiny svůj počítač, základní škola si z nás udělala učitele, moje vlastní firma musela zavřít a já řešil problémy, co dál. Byl jsem zvyklý na každodenní kontakt s lidmi a najednou jsem se ocitl doma. Pozitivum posledních dvou měsíců bylo, že jsem měl více času pro rodinu. Prakticky nikdy dříve jsem se rodině nemohl takto věnovat, za normální si-

tuace nemáme ani volné společné víkendy. To bylo příjemné. Oceňuji i vlnu solidarity a vzájemné blízkosti ve společnosti, sblížili jsme se s dalšími lidmi. Taky jsem si uvědomil, jak si musíme hlídat svobodu, protože jinak ji můžeme snadno ztratit.

2) Přesně si pamatuji na sobotu 13.3. Tehdy ráno jsem se chystal do prodejny a najednou - v rádiu informace o nouzovém stavu. Zákaz prodeje - nemůžu otevřít prodejnu! Přiznám se, že nějakou dobu mi trvalo, než jsem tu informaci zpracoval a přijal. Během noci jsem jedním rozhodnutím vlády přišel o možnost provozovat svou činnost. Nečekaně se zastavily všechny příjmy (ne však výdaje) a vůbec nebylo jasné, jak dlouho to potrvá. Na stole množství faktur, další rozpracované zakázky ve výrobě a nikdo nevěděl, co bude dál. Naštěstí se vše podařilo dobře vyřešit a dnes se firma opět rozbíhá.

Martin ŠUK, kytarář

1) Čas v mnoha směrech zpomalil a nabídl nám příležitosti, na které v dříve zaběhlých kolejkách jaksi nezbývalo kdy. Skoro ze dne na den jsem přeplnul na volnější mód, najednou je prostor pro návrat do přírody, trávit tolik času s nejbližšími, číst, hrát... Přemýšlím, že na to všechno by šlo najít více času i před karanténou! Jsem vděčný, že si dokážeme být navzájem oporou.

2) Těžké bylo si v přívalu zcela nových událostí a tlaku médií udržet racionální uvažování, nepodlehnout obavám a stádnímu

chování. Také společnost a kultura mi ohromně chyběly! V tomto směru velké díky Martinovi a Jordanovi, kteří pro nás všechny vytvořili tolik možností se setkat.

Markéta RYGLOVÁ, studentka

1) Poslední dva měsíce v karanténě mi daly spoustu času navíc s blízkou rodinou. Někdy si člověk ani neuvědomí, kolik času tráví mimo domov a jak málo se věnuje svým blízkým. Věřím, že tato situace ostatní rodiny sblížila, stejně jako tu moji. Karanténa mi dala i to, že jsem se naučila mnohem víc věcí vařit a péct doma, místo toho aby se kupovaly, ať už šlo o pečivo, sušenky nebo i domácí chipsy.

2) Nejtěžšími se pro mě staly chvíle, kdy jsem se dlouho nemohla vidět s někým blízkým, ať už se jednalo o širší rodinný kruh, přátele nebo přítele. Jsem ráda mezi lidmi a člověku pak chybí to odreagování, když se dlouho nedostane do společnosti.

Pozvánka

Letní tábory pro děti

Tábor pro předškoláky s doprovodem

4. – 8. července 2020

- Tábor je určen pro předškolní děti s doprovodem rodiče, prarodiče nebo sourozence staršího 15-ti let.
- Cena za účastníka je 500,- Kč.
- Doprava vlastní, po domluvě možný transport z nádraží.

Tábor pro školáky

11. – 18. července 2020

- Tábor je určen pro školní děti.
- Cena za účastníka je 1 500,- Kč, další děti v rodině mají slevu 200,- Kč.
- Doprava bude řešena v závislosti na epidemiologické situaci.

Oba tábory se budou konat na tábořišti Na sluneční stezce ve stanech s podsadou. Na programu budou běžné táborové aktivity – hry, bojovka, služby, apod.

Přihlášky a informace:

martin.fer@evangnet.cz

721-832-383

Jeronýmova jednota

Pavel KUBÍČEK

Spolu s tímto číslem sborového dopisu se vám do rukou dostává i letošní leták Jeronýmovy jednoty. Jeronýmova jednota má v církvi poslání spíše materiálního charakteru: sbírá prostředky pro údržbu i výstavbu církevních objektů. Tyto prostředky získává od jednotlivých dobrovolných dárců, od (nejen) zahraničních organizací či od jiných donátorů.

V tomto miléniu jsme jako poděbradský sbor sami dvakrát z Jeronýmovy jednoty významně čerpali: poprvé na přestavbu Ekklesie, podruhé na rekonstrukci fary. Celkem šlo o asi půl milionu korun.

Listinná sbírka darů probíhá tradičně v měsíci květnu, a i když je letos takový bláznivý čas, který nepřeje setkávání, věřím, že každý si najde cestu k příspěví – např. převodem na sborový účet s textem „Dar JJ“. Ne každý sbor je na tom dobře jako náš a nám samotným z tohoto fondu bylo dříve pomozeno, proto pamatujme i na druhé.

I přinášeli Izraelci dobrovolný dar Hospodinu, každý muž a žena, které pudilo srdce, dobrovolně přinášeli všechno potřebné k dílu, které skrze Mojžíše přikázal Hospodin vykonat.

(Ex 35,29)

Přiložený QR kód můžete použít pro poskytnutí daru na Jeronýmovu jednotu (anebo můžete změnit zprávu pro příjemce na jiný účel – „diakonie“, „Covid“, „salár“).

QR Platba

adresa: Českobratrská církev evangelická
Husova 141
Poděbrady, 290 01

telefon: 721-832-383
email: podebrady@evangnet.cz
web: <http://podebrady.evangelnet.cz>
účet: 2400286385/2010 (FIO Kolín)

Adresát: